

Városi kenyér.

Milyen büszke öntudattal kínálta vendégének a százfelől kiuzsorázott, rossz élelmiszerektől beteg gyomru pesti ember a legegyszerűbb, legolcsóbb mindennapi eledelt: a jó, tiszta kenyeret. Városi kenyér! — ez már a minőség dicséretét jelentette, de volt egy kis káröröm is az áradásokban, amikor a városi kenyér színét, zamatját, olcsóságát magasztalták. Suttymban a pékeknek is szólt ez a nagy meglepődés és a pesti ember minden falatnál arra gondolt: Ugyan mit csinálnak most a pékmesterek a krumplival megtömött, savanyu, rossz kenyerekkel, aminek az árát a végtelenségig akarták emelni! Valami hálaérzés szállotta meg az embereket egy testetlen személy, a főváros iránt, amely együtt érez velük, kevéspénzü kisemberekkel, meglátja a bajaikat és védelmébe veszi őket az élelmiszeruzsorások kizsákmányolása ellen. A főváros tehát megfogta a polgárai lelkét a gyomrukön keresztül s a pesti ember kezdett megbékélni a sorsával. Eleinte inkább csak reményt és bizodalmat jelentett a városi kenyér, de később pozitív eredményt is mutathatott fel a főváros kenyérgyára: nemcsak a szükséglet egy tekintélyes részét elégítette ki, hanem lezorította a kenyér árát egész Budapesten. A gyár berendezése mintaszerű, a munkásai jól fizetett, nyugdíjképes alkalmazottak, akik kitűnőek a maguk mesterségében, az anyag, amit felhasználnak, elsőrendű, természetes tehát, hogy a városi kenyér konkurrenciáját meg kellett éreznie minden pékmesternek. Hiszen nem csak sokkal jobb, tisztább kenyeret adott a városi kenyérgyár, hanem jóval olcsóbban is árulta a kenyeret. És ez az utóbbi szempont a döntő, mert az általános drágaságban a mindennapi fillérek sokat jelentenek a szűkre szabott budgetvel dolgozó kis háztartásokban.

A főváros pedig nem állott meg ennél az egy reformnál. Nagyszerű, okos vállalkozásokba kezdett, valóságos hadjáratot indított minden élelmiszer- s házbéruzsora ellen: községi élelmiszerboltokat nyitott, városi házakat épített, szóval alaposan nekilátott a munkának.

És jól is ment minden. A kisebb-nagyobb szépséghibákat szívesen elnézték, mert valójában mindegyik intézmény nemes célt szolgált. Valamennyinek az alapja,

Közp. nyomt. X nyérben.

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
			664.6
Szerző	Hely		
Cím	Városi kenyér.		
Forrás:	Budapest		Idő
	Bp.	1913 IX/18.	"1913"
(Hely)	(Idő)	(Köt. v.)	

mintegy szimboluma maradt azonban a kenyérgyár. Hogy milyen nagy szükség volt rá, mutatta az, hogy már egy-két hónap mulva ki kellett bővíteni és ha még egyszer annyit termelne, mint ma, elkelne az is. Ámde ma már nem az a városi kenyér legfőbb varázsa, hogy olcsó, mert hiszen a pékek is kénytelenek voltak leszállítani a kenyér árát, hanem az, hogy tiszta és jó. Ezért kell a városi kenyér, ezért követelik mindenfelé, még a vendéglőben is és ezért követ el megbocsáthatatlan hibát a főváros, amikor most emeli a kenyér árát.

Igen érdekes tudniillik ennek a műveltetnek a pszichológiája, a következményei. Maga az a tény, hogy a főváros beáll a pékmesterek közé és miután megtörte a kartelljüket, most ő kezd aratni, kissé idegenszerűen hat. A városi kenyeret megszoktuk, szerettük és mert olcsó volt, vettük is. Igen, de most a főváros is fordít egyet az archimédesi csavaron: felemeli a fehér- és a félbarna kenyér árát különként két fillérral. Ami az áremelés indokolását illeti, hogy az üzem máskülönben nem gazdaságos, hogy már régen készültek az emelésre, mert a drága liszt mellett ráfizet a gyár, — hát mindez igaz, de csöppet sem megnyugtató. A főváros felcsapott üzletembernek és most már annyira belejött, hogy még nyerni is akar az üzleten. Pedig igazán nem az a fontos, hogy mennyi hasznot hoz a kenyérgyár és egyáltalában nem jelent veszteséget, ha rá is fizet a főváros. Amit itt veszít, azt ugyanis a mi adónkból pótolja ki, amit pedig mi fizetünk rá, azt visszkapjuk ke-

Más oldalról is veszélyes a városi kenyér drágulása. Nemcsak a városi üzemekbe vetett bizalmat rendíti meg, hanem nagyszerű fegyvert ad a kezébe a pékeknek, mészárosoknak, minden üzletembernek, akivel eddig joggal konkurrálhatott a főváros. Most már telitorokkal kiabálhatjuk, hogy a főváros is csak úgy csinálja, mint ők. Ez a precedens, ez a veszteség pedig valóban nem ér meg két fillért.